

Csak tavasz van, más nincsen, semmi sincsen...

Gulyás József

*... Este csizmámból mindig
kirázom a földet,
s mielőtt lefekszem,
leteszem
a nadrágom, a nyaksálam, az ingem...*

*Ismerek egy embert,
aki hatezer dinárt hozott az este;
ismerek egy embert,
akinek nincsen semmi kedve;
ismerek egy embert,
aki nincsen sohse otthon;
ismerek egy embert,
aki lóhúson él és büdös sorson;
ismerek egy embert,
aki tapasztotta tegnap a házát;
ismerek egy embert,
aki úszik lassan a Körös folyásán;
ismerek egy embert,
akinek a bűbájára rahajolva
egy ág van
(sose nézi és mindig látja),
olyan, mint egy akasztófa...*

*Két ököllel az arcomba vágok:
azt mondják, nincs nekem lelkem...
Tán igazuk van...
Nem is tudom, hogy mim van:
van négy falam,*

két ágyam,
egy fekete, tört sifonérom;
egy fogasom,
egy pallatom,
melyről a tapasz rámhull;
van fáradtságom,
álmatlanságom,
szomorúságom,
s egy apró,
egészen apró kívánságom...

Valamitől fekete a véred,
(de azért jó vagy)
valamitől fekete a szíved,
(de azért jó vagy)
valamitől fekete a szájad,
(de azért jó vagy)
valamitől fekete a lelked,
a mocsár ellep.
(De jaj, végtelenül nagyon jó vagy.)

Hé, rabold ki a villákat,
(az emberek jók)
hé, szaggasd föl a kerítéseket,
(az emberek jók)
hé, küldj mindenkit haza,
(az emberek jók)
hé, az esővizes kútban fekszem,
dobolj a földön felettem
(az emberek, jaj, mind nagyon jók).

Az éjjel valaki bekopogott hozzám,
azt mondtam,
hogy nincs senki itthon,
én sem, a fiam sem,
az asszonyom sem...
De bejöttek,
csönd hozott két szomorú arcot...
Az egyik szólt:
kint szép holdas tavaszi éj van...
A másik szólt:
Egy rothadt tőköt láttam
úszni lefelé a vizen...

Csak tavasz van,
más nincsen, semmi sincsen...

Mária

Gulyás József

*Mária, eljöttem hozzád,
nagyon jöttem.*

*Köszönts, köszönts a visszatérést,
ölelj meg.
S mint szomorú gyermek,
melledre lehajtom
bozontos oroszlánfejem,
melyet az ős erdő csöndje kerget
s az újuló vadon...*

*Két erdő ég bennem. Fölgyújtottam.
S mi táplálja a lángot
az egyedülletben
gyorsan elfoly, s megállok
csak úgy,
mint aki Nyugatról Keletre nézett,
mint aki föl sem ébredt,
csak álmából kiáltott.*

*Mária, itt vagyok nálad,
dobjál a tűzre*

*Szemeid, ó, milyen mélységek!
homlokod, arcod, ó, milyen magasságok!
tetőled kérdem,
csöndes örülettel
magadhoz kiáltok,
s joggal, mint a büntelen vádlott:
mondd, kinek hagyod?*

Messziről vihar átkozódik, —
nem sietek,
mert nézd, ezek a fák itten
csak gyökereikkel
(titkos, millió idegbozóttal)
a nagy földbe befogódzva állnak...
Én mibe fogódzak?...
Mária, elmegyek tőled:
ez ezer év volt...

Én nem szólok vissza,
de érezd:
rossz nem vagyok, bűnös sohse voltam...
ellene ne gondolj
védelmedért, hisz eltűntem...

O, milyen gyors ez a folyam!
vagy csak úgy tűnt, mert én állok
itt a szélén
egyedül, mint a révész,
ki hosszú évszázadokra elértett...
A vérem megőrült:
két erdő ég bennem,
s a kezeim is, mint fölfutó oszlopok,
kigyulladtak,
bennük egy világot tartok,
(ó, vegyétek át!...)

És ne sírjál te sem,
ha majd fölördítva kegyetlenségeden
lecsúszok, mint a mosott partok...

